FETELE ŞI NUGENT MILLER

— “The Girls and Nugent Miller” 1960 —

de Robert Sheckley

Traducerea: Mircea Popa şi Radu Gărbacea

Nugent Miller se apleacă şi cercetă atent urmele, înlăturînd grijuliu uscăturile cu vîrful briceagului. Urme de picioare mici, foarte proaspete. Să le fi lăsat nişte femei ?

Holbîndu-se la o urmă aproape că şi vedea femeia întrupîndu-se acolo, în faţa lui, cu talpa ei boltită, glezna fină, gamba brun-aurie. Închipuirea creseînd din imaginaţie, Miller răsuci soclul şi-i admiră arcuirea prelungă şi graţioasă a spatelui şi mai că-i văzu...

— Destul ! se chemă la ordine. N-am nici un fel de dovezi în afara urmelor de picioare. Speranţa poate fi periculoasă, dar dorinţa chiar fatală.

Deşirat, cu o faţă acră înnegrită de soare, purta pantofi de sport, pantaloni kaki şi o cămaşă-polo albastră. Rucsac pe spate şi contor Gaiger în mînă. Pe nas - ochelari cu rama ca nişte troace. Braţul din partea stîngă, rupt, şi-l cîrpăcise cu vrejuri şi sfoară, iar şaua o întărise cu sîrmă. Aşa mai era ceva de capul lor, dar nu putea şti pînă cînd. Era tare miop. Dacă i se sparge o lentilă, gata, nicicînd nu-l va mai putea petici. Uneori avea un coşmar: ochelarii i-au căzut, întinde mîinile după ei, dar nu-i mai poate apuca fiindcă, după ce s-au răsucit de cîteva ori prin aer, se rostogolesc acum în jos pe panta unui deal.

Îşi apasă ochelarii pe nas, mai făcu vreo doi paşi, cercetă din nou pămîntul. Putea deosebi trei, patru feluri de urme de picior, poate chiar mai multe. Judecînd după sol, erau de dată recentă.

Miller se regăsi tremurînd. Aproape că-şi lipise faţa de urma piciorului, să fie sigur că nu e o simplă halucinaţie. Cine a lăsat urmele astea, s-ar putea să nici nu mai trăiască.

Oricum, trebuia să se convingă. Se ridică şi porni în direcţia indicată de ele. Duceau peste o mirişte, spre liziera unei păduri. Se opri o clipă şi ascultă cu atenţie.

Era o dimineaţă liniştită şi frumoasă de septembrie. Soarele pîrjolea cîmpiile chelite, iar razele lui erau reflectate când şi când de crengile nude şi albe ale arborilor. În afara suspinelor obosite ale vîntului şi a ticăitului monoton şi uniform al contorului Geiger, nu se auzea nimic.

„Valoarea nulă”, îşi spuse în sine. „Cei care au trecut prin părţile astea aveau şi ei, cu siguranţă, contoare Geiger”.

Dar nu e sigur că se şi pricepeau să le folosească. E posibil să fi fost contaminaţi deja de radiaţii, iar acum să

agonizeze. Nu-şi putea permite să spere. Reuşise să-şi păstreze pînă atunci mintea limpede doar pentru că n-a sperat, n-a dorit şi n-a rîvnit la nimic.

„Dac-au murit”, îşi mai spuse, „o să-i îngrop aşa cum se cuvine”. Cu gîndul acesta reuşi să-şi smulgă din suflet demonii haini ai speranţei şi dorinţei.

În pădure, prin tufărişuri, îl conducea o cărare abia vizibilă. Încercă să înainteze mereu în aceeaşi direcţie, contorul se porni însă să ticăie înnebunit.

Ţinîndu-şi-l în faţă, se răsuci în unghi drept. După ce lăsă în spate locul periculos, făcu un nou unghi drept şi porni apoi înainte, paralel cu cărarea. Îşi calcula cu atenţie fiecare pas. Nu i-ar fi convenit să nimerească în vreo fundătură înconjurată din toate părţile de radiaţii. I se întîmplase aşa ceva în urmă cu trei zile şi atunci aproape că se consumaseră bateriile contorului pînă să găsească ieşirea. Şi acum, chiar dacă avea rezerve în rucsac, îl păştea acelaşi pericol.

Făcu vreo douăzeci de metri, apoi se răsuci din nou, să intersecteze cărarea. Mergea încet, cercetînd cu atenţie solul.

Avea noroc. Găsi din nou urmele, iar în ţepii unui tufiş chiar un crîmpei de stofă. Îl scoase cu grijă şi şi-l îndesă în buzunar. Urmele păreau foarte proaspete. Să-şi poată îngădui, totuşi, puţină speranţă?...

Nu. Încă nu. Îi era încă vie în memorie ceea ce i se întîmplase cu nici şase săptămîni în urmă. Se căţărate pa un deal nisipos pentru a cotrobăi puţin prin depozitul ce se afla în vîrful lui. La apusul soarelui, cînd a coborît pe celălalt versant, jos, s-a împiedicat de cadavrul unui om. Abia de cîteva ore dacă murise. Pe piept i se încrucişau curelele unui pistol automat şi ale unei puşti, iar buzunarele îi erau burduşite cu grenade de mînă. Toate astea nu-l putuseră însă apăra de cel mai viclean dintre duşmanii posibili. Se omorîse singur: revorverul îi era cald încă în mînă.

Miller se luase după nişte urme de paşi ce se distingeau destul de clar. Ajuns la baza colinei, a observat însă că urmele se opresc dintr-o dată. Poate că arsurile provocate de radiaţii de pe piept şi braţe să fi învins dorinţa de viaţă a acelui bărbat, dar la fel de posibil i se părea ca speranţele să i se fi spulberat pe neaşteptate, acolo, jos, cînd văzuse şi el că urmele nu, duc mai departe. Dar, oricare ar fi fost cauza, faptul era că la baza

colinei îşi zburase creierii. Îl omorîse speranţa.

Miller a scos armamentul de pe el şi a îngropat cadavrul. Apoi, în cea mai mare parte a zilei următoare, şi-a bătut capul cu problema armelor. Îl ispitea gîndul să şi le ţină. Se vor putea dovedi folositoare în această zguduită lume nouă.

În cele din urmă s-a decis, totuşi, să nu le ţină. Nu voia să-şi calce legămîntul pe care şi-l respectase cu stricteţe întreaga viaţă. Mai ales după cele văzute. În plus, folosirea armelor în aceste timpuri e periculoasă. Aşa că le-a aruncat în rîul din preajmă.

Nici şase săptămîni n-au trecut ce-atunci. Şi acum Miller se lua după alte urme, spre un mic pîrîu din pădure. Cînd îl trecu distinse clar în malul noroios cinci urme diferite de picior. Erau atît de proaspete încît apa mai mustea încă în ele. Nici o jumătate de oră de cînd trebuie să fi trecut pe-acolo.

Deodată, demonii speranţei şi dorinţei se răsuciră în el. Chiar şi acum ar fi o neghiobie să se gîndească la posibilitatea întîlnirii cu alţi oameni ? Cu siguranţă, demonii eliberaţi, în cazul unui fiasco se vor întoarce împotriva lui. Aşa cum s-au întors şi împotriva omului acela, de acolo, de la poalele dealului nisipos. Speranţa şi dorinţa - cei mai periculoşi duşmani. Nu îndrăznea să elibereze strigoii din sticla bine înfundată ce-i adăpostea creierii.

Înainta pe cărare cu paşi spornici, cu atît mai mult cu cît urmele presupusului grup uman arătau a fi fost din ce în ce mai recent lăsate. Îl bucura şi ticăitul leneş al contorului Geiger, care indica o valoare scăzută a radiaţiilor. Cel ce umblă înaintea lui - dacă mai trăiesc - trebuie câ-şi caută şi el drumul cu ajutorul unor aparate.

Modul de supravieţuire fusese, de fapt, destul de simplu, cu toate acestea îl găsiseră destui de puţini. Nugent Miller, profesor eminent de istorie antică la Colegiul din Laurelville, Tennessee, a citit anunţurile scrise de mînă de pe pereţi şi s-a apucat îndată să depoziteze rezerve de alimente în peşterile din marginea oraşului. Pe atunci avea treizeci şi opt de ani şi de cînd se ştia fusese un pacifist înflăcărat. Cînd linia radar est-vest indica nedefinit încă rachete lansate dinspre nord, Miller era deja împachetat, gata de plecare. A ieşit imediat la grotele a căror intrare se afla la nici o milă depărtare de universitate. A fost consternat să vadă că doar alţi vreo douăzeci de studenţi si

profesori, în total, apucaseră acelaşi drum. Cu toate că avertizările fuseseră date extrem de clar, pe înţelesul tuturor.

Bombele au căzut, gonind grupul adînc în străfundurile labirintului de caverne şi tuneluri. După o săptămînă bombardamentul a încetat. Supravieţuitorii au pornit apoi spre suprafaţa pămîntului.

În gura peşterii, Miller a măsurat nivelul radiaţiilor şi l-a găsit periculos de ridicat. Încă nu puteau ieşi. Alimentele erau deja pe terminate, în peşteră însă se infiltrau degradările radioactive, aşa că au fost nevoiţi să se retragă şi mai în adîncime.

Pînă în a patra săptămînă muriseră deja treizeci şi opt dintre ei. Valoarea radiaţiei la intrare făcea în continuare imposibilă ieşirea. Miller s-a gîndit că, dacă ar coborî la un nivel inferior al peşterilor, poate ar găsi acolo eventuale rezerve de hrană neatinse încă. Alţii trei au fost de aceeaşi părere. Ceilalţi s-au hotărît să-şi asume riscurile contaminării şi să iasă imediat afară.

Miller s-a adîncit împreună cu prietenii săi în întunecimea cavernelor. Doi dintre ei au fost surprinşi într-o prăbuşire şi striviţi de bolovani. Miller şi cu celalalt au continuat să se lipească disperaţi de viaţă. Alte alimente n-au mai găsit, au dat însă peste un pîrîiaş subteran cu apă neagră, în care au băgat de seamă că se mişcă pete albicioase, mici peşti orbi ce-şi trăiseră întreaga viaţă în întuneric. Au încercat să-i prindă, dar nu reuşeau. Trecuseră cîteva zile pînă cînd Miller a izbutit să separe un braţ al cursului de apă, şi atragă în capcană cîţiva peşti şi să-i prindă. Între timp însă prietenul îl murise.

A mai trăit acolo o vreme, pe malul pîrîului subteran, îmbunătăţindu-şi metoda de pescuit. Cît îi sta în putinţă, a încercat să consemneze trecerea timpului şi o dată pe săptămînă se căţăra, cu mare greutate, afară, să măsoare nivelul radiaţiei. Au trecut aşa douăsprezece săptămîni pînă să scadă suflicent pentru a putea ieşi, în sfîrşit, la suprafaţă fără pericol.

Prin intestinele peşterilor a dat peste cadavrele cîtorva dintre foştii colegi, pe ale celorlalţi însă nu le-a văzut.

Afară, peste tot a început să caute oameni, dar bombardamentul hidrogenului radioactiv distrusese între timp vieţile majorităţii supravieţuitorilor. Avuseseră foarte puţine

rezerve de hrană şi contoare Geiger. Toţi sau aproape toţi ieşiseră în căutarea alimentelor înainte ca radiaţiile să fi coborît la un nivel suportabil. Supravieţuitori mai existau totuşi, cu siguranţă, dar unde, unde oare?

I-a căutat luni de-a rîndul. Apoi le-a dat pace. Se gîndea că ar mai fi putut rămîne câţiva, ici-colo, prin Africa, Asia sau America de Sud. Pe aceştia nicicînd nu-i va putea găsi. Sau, poate, cîndva, să dea peste vreunul aici, în America de Nord. Dar poate că nu. Oricum, trebuia să trăiască.

Şi a trăit. Toamna rătăcea spre sud, iar primăvara se întorcea către nord. El era omul ce n-a vrut niciodată războiul şi a urît omorul cu înverşunarea pe care şi alţii susţineau că ar avea-o, dar puţini o simţeau cu adevărat. El era acel om care-şi păstrase vechile obiceiuri, ca şi cum bombele nicicînd n-ar fi căzut. Citea, cînd găsea cărţi, şi, dezvinovăţindu-se în sine pe sine însuşi, aduna picturi şi sculpturi, pe care le fura de sub grija paznicilor spirituali ai pinacotecilor.

El era acel om care, încă dinaintea declanşării celui de-al doilea război mondial, îşi făgăduise că niciodată nu va omorî un semen de-al său, iar acuma, după cel de-al treilea război mondial, nu vedea nici un motiv să-şi încalce legămîntul. Era sociabil, copilăros, tipul elevului, supravieţuise celor mai viabile morţi şi acum, după chinuitoarea pieire a lumii, sufletul continua să-i fie plin de hotărîri măreţe si idealuri imaculate. El era omul acela pe care doar împrejurările l-au constrîns să-şi înăbuşe dorinţele, să-şi alunge speranţele.

Urmele de paşi conduceau printre tufişuri rare, apoi ocoliră o stîncă de granit acoperită de muşchi. Se auziră glasuri.

„Rafale de vînt”, îşi spuse în sine.

Ocoli stînca şi se opri. La cîţiva paşi numai, văzu cinci oameni. Ochilor lui flămînzi li se păreau a fi un grup, o armată, o mulţime. Erau adunaţi în jurul unui foc mic. Două clipe ţinu pînă să înregistreze totul.

— Ia uitaţi-vă, spuse unul dintre ei.

Se adună. Scrută grupul. Cinci oameni, toate femei. Cinci femei, cu pantaloni de blugi zdrenţuiţi, hanorace din pînză de cort, rucsacurile alături, pe pămînt, şi, sprijinite de ele, lănci rudimentare.

— Dumneata cine eşti? îl întrebă una. Era cea mai în vîrstă, cam pe la cincizeci de ani. Bondoacă, mică de stat, cu

faţa colţuroasă, păr sur ca oţelul, braţe musculoase, gît ars de soare şi vînos, pe nasul apreciabil un lornion de formă imposibilă, avînd o lentilă crăpată.

— Nu ştii vorbi ? îl mai întrebă tăios.

— Ba ştiu, răspunse Miller. Vă rog să mă scuzaţi. Numai că sînt surprins. Dumneavoastră sînteţi primele femei pe care le văd de la bombardament.

— Primele femei? întreabă insinuant-batjocoritor bătrîna doamnă. Pesemne că bărbaţi ai mai văzut.

— Numai morţi, spuse. Se răsuci puţin şi le privi pe celelalte patru. Tinere toate, în jur de douăzeci de ani. Şi Miller le găsi nespus de frumoase. Fără îndoială, fiecare era diferită în felul ei, nesemănînd cu celelalte, dar în ochii lui Miller, care le-a întîlnit ca şi cum ar fi dat peste nişte specii străine, în frumuseţea lor erau toate, la fel. Patru vietăţi graţioase, cu piele brun-aurie, picioare lungi, ochi mari, ochi liniştiţi de panteră.

— Deci, din imediata apropiere şi pînă-n depărtări dumneata eşti unicul bărbat, concluziona doamna în vîrstă. Ei, asta nu ne pune nici un fel de probleme.

Fetele, ascultau. Se holbau la el. Miller începea să se simtă stingherit. Se gîndea la obligaţiile ce i le impunea situaţia, dată, iar gîndul acesta îl excita, şi-l tulbura.

— Atunci, poate ar trebui să ne şi prezentăm, sugeră femeia categoric şi la subiect. Eu sînt Miss Denis.

Miller aşteptă, dar Miss Denis nu le prezentă şi pe fete.

— Sînt Nugent Miller, spuse după un timp.

— Ei bine, Nugent Miller, dumneata eşti primul om viu cu care ne întîlnim. Istoria noastră e cît se poate de simplă. Cînd am auzit alarma le-am dus pe fete jos. În pivniţa inferioară a Institutului pentru Fete Charleton-Vaness. Eu sînt profesoară de comportare... Adică asta am fost.

„Colegă”, gîndi Miller acru.

— Adăpostul, continuă Miss Denis, fireşte, îl dotasem din timp cu rezerve de subzistenţă, aşa cum ar fi trebuit s-o facă orice om întreg la minte. Totuşi, puţini au făcut-o. Aveam cîteva contoare Geiger şi învăţasem şi cum să le folosesc. Multe proaste au ieşit, cu forţa încă înainte de căderea bombelor. Pe fetele acestea am reuşit să le conving de puterea distructivă a radiaţiilor. Radiaţiile se infiltrau însă şi acolo. Am fost nevoite să ne părăsim adăpostul şi să căutăm un refugiu mai jos, în canalul

de colectare al apelor reziduale.

— Am trăit cu şobolani, spuse una dintre fete.

— Aşa e, Suzie, confirmă Miss Denis. Am trăit cu şobolani şi eram chiar mulţumite că avem cel puţin aţît. Cînd radiaţia nu mai prezenta deja pericol pentru viaţă, am ieşit afară. Pînă acum ne-am descurcat destul de bine.

Fetele aprobară din cap, în vreme ce ochii lor de panteră continuau să-l cerceteze pe Miller, iar Miller pe ele. Şi se îndrăgosti pe dată de toate, în special de Suzie, căci ea avea deja şi nume. Dar de îndesata, cu braţe puternice şi obiectiva Miss Denis nu.

— Impresiile mele sînt foarte asemănătoare cu ale voastre, începu Miller. Eu m-am retras în peşterile Laurelville-ului. Doar că acolo n-am găsit şobolani, ci nişte peşti foarte ciudaţi şi cu ei m-am hrănit. Cred că acum trebuie să hotărîm ce ne rămîne de făcut în continuare.

— Da ? se miră Miss Denis.

— E o propunere. Noi, cei care am reuşit să supravieţuim, trebuie să ţinem unii la alţii. Să trăim împreună, pentru a ne putea întrajutora. Să mergem în locul unde v-aţi aşezat voi sau la al meu ? Nu ştiu ce aţi reuşit să strîngeţi. Eu destul de multe: o bibliotecă, nişte picturi şi rezerve de hrană pentru un timp destul de Îndelungat,

— Nu, spuse Miss Denis scurt.

— Bine, dacă ţineţi la baza voastră...

— Şi-ncă cum ! La propria noastră bază. Numai a noastră. Adică, fără dumneata, Mr. Miller.

Miller nu voia să-şi creadă urechilor. Se uita la fete. Ele îl priveau circumspecte, cu căutături inexpresive.

— Ascultaţi aicea, spuse cu hotărîre. Ne adunăm împreună în sprijin reciproc şi întrajutorare...

— Prin asta înţelegi dorinţa bărbătească de voluptate, îl întrerupse Misa Denis.

— Nimic de felul acesta nu înţeleg, izbucni Miller. Dar, dacă doriţi să abordăm problema, poate ar trebui să lăsăm drum liber naturii.

— Natura şi-a găsit drumul ei, i-o întoarse Miss Denis. Singurul drum potrivit. Noi cinci sîntem femei. De luni de zile sîntem singure şi ne merge de minune. Nu-i aşa, fetelor ?

Fetele aprobară din cap, ochii lor însă continuau să-l

ţintuiască pe bărbat.

— N-avem nici un fel de nevoie de dumneata, declară femeia ritos, şi nici de alţi bărbaţi. Nu ne lipsiţi şi nici nu vă dorim.

— Din păcate, nu vă înţeleg, spuse Miller, deşi tocmai începuse să priceapă cum stau lucrurile.

— De toate astea numai bărbaţii sunt vinovaţi, decretă Miss Denis şi, cu o mişcare circulară a mîinii oţelite, arătă împrejurimile. Pătura conducătoare era formată din bărbaţi, bărbaţii au pornit războiul ce a distrus viitorul omenirii. Eu, încă şi înainte de bombardament, îmi feream mereu elevele de bărbaţi. O sumedenie de flecăreli prosteşti despre egalitatea în drepturi a sexelor: în realitate femeile n-au fost altceva decît bunurile şi jucăriile bărbaţilor. În vremuri normale nu mi-am putut dezvolta îndeajuns teoria. Şcoala nu m-ar fi lăsat.

— Asta o înţeleg, interveni Miller.

— Dar timpurile nu mai sînt normale. Voi, bărbaţii, cîndva şi totdeauna le pîngăreaţi pe toate cîte există pe lume, acum însă nu veţi mai avea posibilitatea s-o faceţi, cel puţin pînă cînd voi fi fi eu amestecată în treaba asta.

— Poate că fetele sînt de altă părere, obiectă Miller.

— Eu le educ pe fete, îi atrase atenţia Miss Denis. E un proces lent, dar avem vreme. Şi aşa cred că învăţătura începe să dea rezultate. Aşa-i fetelor că ne simţim bine împreună ?

— Da, Miss Denis, răspunseră fetele în cor.

— Şi aşa-i că nu avem nevoie de bărbatul acesta în peisajul casei noastre ?

— Nu, Miss Denis.

— Vezi ?

— O clipă, spuse Miller. Am impresia că dumneavoastră plutiţi într-o mică eroare. Fără nici o îndoială, „o parte” a bărbaţilor poartă răspunderea războiuiul, dar nu „toţi” bărbaţii. Eu, de exemplu, eram pacifist înflăcărat chiar şi atunci cînd era periculos să fii, în mod declarat, aşa ceva. În cel de-al doilea război mondial am servit în cadrul unei unităţi sanitare. Niciodată n-am luat viaţa vreunul om şi nicicînd nu mi-a trecut prin minte s-o fac.

— Prin urmare, nu-i numai bărbat, ci şi laş pe deasupra, conchise Miss Denis.

— Eu nu mă consider laş, ripostă Miller. Din principiu, din

cauza conştiinţei şi nu a laşităţii am refuzat să-mi îndeplinesc serviciul militar. Unitatea mea sanitară activa în prima linie, ca şi soldaţii, numai că noi nu aveam arme. Eu am fost şi în plin foc. M-au şi rănit, chiar dacă nu grav.

— Ce eroism nemaiauzit! îl persiflă Miss Denis şi fetele rîseră.

— Nu vreau să-mi etalez meritele, spuse Miller. Pur şi simplu, vreau să vă fac să înţelegeţi ce fel de bărbat sînt. Pentru că nici bărbaţii nu sînt toţi la fel.

— Vibrează însă pe aceeaşi coardă. Fără excepţie. Bestii murdare, păroase, puturoase şi desfrăbălate. Se războiesc, omoară femeile şi copiii. Îndrăzneşte numai să-mi vorbeşti mie despre bărbaţi !

— Sînt nevoit, constată Miller. Fiindcă îi cunoaşteţi destul de rău. Spuneţi-mi, ce-aţi făcut „dumneavoastră” pentru a împiedica războiul, dacă-i urîţi într-atîta ?

— Păi, ce-ar putea face o femeie ? se miră Miss Denis. Deţinuţii îi urmează pe cei care îi ţin în robie.

— Măgărie ! o taxă Miller. Femeile ar fi putut faea o mulţime de lucruri, dacă ar fi vrut cu adevărat să pună capăt războaielor. Cunoaşteţi „Lysistrata” ? Aristofan spune că femeile grecilor n-au mai fost dispuse să se culce cu bărbaţii lor pînă cînd nu va fi încetat să se mai războiască. Asta dovedeşte cu claritate că...

— Am citit piesa, îl întrerupse Misa Denis. Deznodămîntul nu e prea bun.

— De ce ? Pentru că prea multe femei adorau soldaţii şi, în consecinţă, admirau şi războiul ? L-ar fi putut preîntîmpina, dacă ar fi dorit. Numai că n-au vrut-o, Nietzsche spunea...

— Mie să nu mi-l citezi pe nesuferitul ăla de scriitor, izbucni Miss Denis. Raţionamentele vă sună bine, dar fapt e că puterea a fost a voastră, a bărbaţilor, şi aţi abuzat de ea. Pe femei le-aţi considerat un fel de jucării, iar Pămîntul doar un cîmp mare de luptă, pînă cînd aţi reuşit să vă eliminaţi complet din el. Voi aţi terminat-o, v-aţi nimicit, gata-i eu voi. Dumneata eşti un gen de animal dispărut. Stai aici, cu faţa ta bizară, păroasă, atît de străin nouă ca un dinozaur sau un emu. Pleacă şi mori pe undeva, Miller. Acum urmăm noi, femeile !

— Problema perpetuării va fi cam greu s-o rezolvaţi, îi atrage Miller atenţia.

— Dar nu imposibil. Am urmarit cu mare atenţie cele mai noi rezultate obţinute de cercetători în domeniul genezei virginale. E posibilă obţinerea urmaşilor şi fără concursul bărbaţilor.

— Poate, admise Miller. Dar şi aşa, dumneavoastră nu sînteţi specialist în acest domeniu. Şi chiar de-aţi fi n-aţi avea echipamentul necesar.

— În schimb ştiu unde au fost făcute cercetări în această direcţie, spuse Miss Denis. Poate vom mai găsi vreun savant femeie specializat în domeniu încă în viaţă. Şi probabilitatea e mai mare s-o găsim chiar într-un laborator.

— Niciodată, o contrazise Miller.

— Şi totuşi, eu cred, spus Miss Denis. Dar chiar şi dacă nu, mai bine să piară treptat omenirea decît ca bărbaţii să ajungă s-o domine din nou.

Faţa i se înroşise, era furioasă. Miller remarcă împăciuitor, cu voce joasă:

— Înţeleg perfect că aveţi resentimente faţă de bărbaţi. Faţă de „anumiţi” bărbaţi. Dar toate astea le putem discuta şi sînt sigur că vom găsi ceva reciproc satisfăcător...

— Nu ! Ce-am avut de spus, am spus ! Afară de-aici!

— Nu merg, replică Miller.

Miss Denis se repezi la arme şi apucă o lance.

— Fetelor ! strigă. Înarmarea !

Fetele încă tot mai continuau să-l privească fascinate pe Miller. O clipă ezitară. Apoi însă, supunîndu-se puternicei voinţe a lui Miss Denis, luară în pumni pietre din rucsacuri. Agitaţia li se citea pe feţe. Se uitau acum, în aşteptare, la Miss Denis.

— Eşti dispus să te îndepărtezi ? îl întrebă ea.

— Nu!

— Loviţi-l!

Pietrele porniră. Miller se întoarse, să-şi apere contorul Geiger, şi simţi cum pietrele îi lovesc spatele şi picioarele. Abia putea să creadă că aşa ceva e posibil. Aceste fete, pe care el le iubeşte - în special pe Suzie -, n-ar trebui să aibă voie să-l lovească pe el. Se vor opri imediat, cu siguranţă, căci se vor ruşina.

Pietrele continuau însă să zboare şi una-l lovi în creştet, ameţinu-l pe jumătate. Îşi scutură capul şi începu să se retragă, strîngînd contorul la piept. Miss Denis încercă neîndemănatică

să-l ia în suliţă. Miller evită vîrful ascuţit şi apucă arma cu mîna stîngă. Trăgeau amîndoi de ea, fiecare voind să i-o smulgă celuilalt.

Chiar şi aşa, cu o singură mînă, aproape că reuşi să i-o sucească din cele două ale ei, Miss Denis însă, dintr-o bucată şi tare ca o vită, era prea mult pentru Miller. Reuşi să elibereze arma din mîna lui şi, cu partea mai lungă, îl izbi în cap. Iar fetele încă ovaţionară !

Miller se prăbuşi în genunchi, în vreme ce pietrele plouau în juru-i. Vîrful lăncii îl înghionti într-o latură. Se rostogoli, apoi reuşi să se ridice în picioare.

— Omorîţi-l ! ţipa Miss Denis. Omorîţi murdăria de bărbat!

Fetele, cu obrajii înflăcăraţi de excitare, se năpustiră asupra lui. Miller simţi cum vîrful unei suliţe îi şterge umărul. Se întoarse rapid şi o rupse la fugă.

Nu ştia pînă unde fugise în umbra pădurii. În cele din urmă nu mai fu în stare să alerge mai departe. Îşi scoase briceagul din buzunar şi se răsuci brusc: nu-l urma nimeni.

Se tolăni pe pământul rece şi încercă să se gîndească. Femeia asta, această Miss Denis nebună de legat ! Androfoabă bătrînă, lesbiană înrăită şi acum complet descreierată ! Şi fetele ? Era sigur că ele n-ar fi vrut să-i facă nici un rău. Poate l-au chiar plăcut. Numai că sînt sub influenţa vagaboandei ăsteia neruşinate.

Se uită dacă mai are contorul Geiger, dacă nu l-o fi pierdut cumva în timpul fugii. Îl avea, şi pe el şi ochelarii. Se bucură. Dacă nu le-ar avea, greu şi-ar mai putea nimeri locul unde se stabilise.

Ştiuse dintotdeauna că oamenii sînt puţin nebuni. Ar fi trebuit să-i fie limpede că supravieţuitorii unei catastrofe atomice trebuie să fie mai nebuni chiar decît în mod obişnuit. Alienata de Miss Denis ! Să-ţi imaginezi că „bărbaţii'' sînt un gen de animale dispărute !

Miller sesiză stupefiat că şi-o poate imagina. În definitiv, cîţi bărbaţi au mai rămas tn viaţă ? Şi cîte femei ? Şi dintre cei rămaşi în viaţă, cîţi au oare contoare Geiger şi cîţi vor fi capabili să învingă primejdiile ce-i aşteaptă ?

Dar, totuşi, într-un fel, toate astea nu-l mai interesau. Nu era el răspunzător pentru specia umană. Era liniştit, căci demonii speranţei şi dorinţei îl părăsiseră. Va mai trebui să-i

învingă de cîteva ori şi va putea s-o facă. Va trăi printre cărţile şi tablourile lui ceea ce i-a mai rămas din viaţă. Poate că el va fi ultimul om cu adevărat civilizat.

Civilizat... Miller se înfiora amintindu-şi faţa lui Susie şi a celorlalte fete, cu ochii lor scrutători de pantere. Destul de rău că n-a reuşit să ajungă la vreun fel de înţelegere cu Miss Denis. Dar, în împrejurările acelea, n-ar fi putut face altceva.

Numai să nu-şi nege principiile cu care a trăit pînă acum.

Şi le-ar putea tăgădui vreodată ? Privi briceagul din mînă şi iar se înfioră. Demonii îi apăsau cu putere umerii. Degetele i se strînseră pe mînerul cuţitului.

După o dipă deja nu mai trăia ultimul om civilizat din lume. Şi, odată cu ei, a dispărut şi ultimul pacifist din lume, ultimul om care, din profunda cunoaştere a sufletului uman, renunţase să-şi îndeplinească serviciul militar. Ultimul colecţionar de artă, ultimul prieten al cărţilor...

Şi, în locul tuturor acestor creaturi ciudate, era acolo Miller, cu briceagul strîns puternic în pumn, căutînd ceva prin pădure.

Găsi. O tulpină grea, trăsnită, lungă de vreo trei picioare. Tăie grăbit vrejurile ce-o împresurau. Miss Denis va afla în curînd cum e să se năpustească asupra ei bărbatul groaznic păros, împuţit, murdar, mînuind o ghioagă. Să sperăm că-i va rămîne timp cel puţin să fie consternată; ea a chemat bestia la viaţă. Şi va fi, cu siguranţă, extrem de surprinsă.

Curînd după aceea, surprinse vor fi şi fetele. În special Suzie.

[*Originally published in „Fantasy & Science Fiction”, Mar 1960*]